

JANA
KOUBKOVÁ

BÁSNĚ
Z JAZZOVÉ
DÁSNĚ

Bzz.....

GALÉN

Básně z jazzové dásně

JANA KOUBKOVÁ

BÁSNE
Z JAZZOVÉ
DÁSNĚ

Bzz.....

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmějí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu majitelů autorských práv.

© Jana Koubková, 2014

Illustrations © Luděk Bárta, 2014

Photos © Jan Bartoš, Pavel Černoch, Roman Černý, František Dostál, Jiří Hampl, Václav Havlice, Jaroslav Kratochvíl, Josef Kratochvíl, Jan Kunst, Petr Molt, Šárka Pavlicová, Jan Prochotský, Michal Resl, Hana Rysová, Ondřej Sláma, Jan Strážovský, Jan Šilpoch, Kamil Till, Pavel Veselý, Petr Zajíček, z archivu Jany Koubkové, 2014

Typography © Luděk Bárta, 2014

© Galén, 2014

ISBN 978-80-7492-116-2 (PDF)

ISBN 978-80-7492-117-9 (PDF pro čtečky)

8222.....

MOTTO:

*„Hřebík, který vyčnívá,
se musí zatlouct“*

[JAPONSKÉ ÚSLOVÍ]

Smrt standardizmu!

Kam vlezu
vrazim do standardního jazzu
kam vlezu tvrdě narazim
že prý už nejsem
co bejvala sem v jazzu
tak lezu jak umim
než se zarazim.

Razim si to razim
nicméně zas tam vrazim
po chvíli vyrazim a zařvu *oh yes!*
Proč sem si proboha platila vlez
Oh yes oh yes oh yes!

Tenhleten jazz ten mě teda nudí
standardní standardy
standardní jazz
mít dva tři parchanty
na sídlišti byt
trnout vo práci šetřit furt na daně
a když je ušetřím co za ně co za
ně?

Zas jen ty standardy
a standardní život
hádat se s parchanty
holou prdel mít
jenom ty standardy
ty sou všude kolem
to je teda život
a tohleto mám chtít?

Kam vlezu...

Co mám dělat bejby

Co mám dělat bejby když mě nikde nechtěj
už mi není dvacet a nejsem prostě *in*
vlasů už mám málo a kůže plesniví
jó tuhle se mi zdálo - no byl to jenom sen.

Chlapík za mnou přišel že by jako zájem
z očí do očí tak dlouhý pohled měl
oba sme hned couvli rychlostí závratnou
požár vichr touhy už máme za sebou.

Zralá už sem dávno nikdo mě neutrh'
mě bylo kdysi dáno že pořád chtít mám chuť
Jo tohle se mi zdálo a nebyl to jen sen
že chlapík za mnou přišel prý chuť by taky měl.

A taky se mi zdálo no byl to fakt jen sen
že sponzoři mi nadbíhají' na roztrhání sem
televize rozhlas se mohou přetrhnout
nabízejí termíny musím se rozhodnout.

No to se mi jen zdálo
a byl to pěcknej sen
fakt pěcknej pěcknej sen
sen

en

n

Koukám se z okna

Koukám se z okna
den je šedivý
vstávat se mi nechce
nikdo se nediví
stromy nemaj listy
sou strašně nahatý
hledám starej župan
co je mi po paty

◀ Před jeskyní
za jeskyní nikdo nesmí
stát nebo nebudu hrát
(CD Absolonie)

rádio si pustím
zapnu počítač
proč sem vlastně vstala
proč a zač a nač
dám si bílej jogurt
a po něm pomeranč
že sem nezdělala
něakej pěcknej ranč
s bazénem a koněm
a s modrou oblohou
místo toho dám si
sodu se sodou

jemnej žlutej písek
a moře u nohou
to bych taky brala
hajdy hajdy hou
možná že by časem
člověk z nudy chcíp
spal by žral by chlatal
aby bylo líp
tady mám co dělat
čtu si e-maily
esemesky k tomu
buřta na špejli.

Vypadá jak starý plakát

Vypadá jak starý plakát
můj obličej po ránu
prostě žádný vzácný achát
zájem maj' jen sprejeři.
Plakát deštěm promáčený
popraskaný větrem
dlouhým časem zubožený
drží se jak ekzém.
Mejkap pudr linky stíny
dělají co můžou
drahé krémy řasenky
fakt nic nepomůžou.

◀ Jako televizní
hlasatelka pod vedením
Marty Heinové,
později Skarlandtové.
Moc mě to nebavilo...

„**Vliv androgenů** – energie, iniciativa, riskování, asertivita a dominance – by mohl být zvláště užitečný tam, kde žena musí spoléhat na své vlastní zdroje a podporovat sebe i svou rodinu sama,“ tvrdí Cashdanová. Jinými slovy, tam, kde žena musí bojovat a soutěžit jako muži, **musí obětovat svůj útlý pas**, aby drsné prostředí přežila. Jenže hrozí jí pak více civilizačních chronických chorob. Androgeny = mužské pohlavní hormony – ty pomáhají stresu odolávat, ale zároveň zvyšují právě zásoby tuku na bříše... Androgeny pomáhají také dosáhnout větší síly, energie k soutěživosti...

[ANTROPOLOŽKA ELIZABETH CASHDANOVÁ
Z UNIVERSITY OF UTAH]

Pražena

Zadržená vytržená
poražená sražená
stržená a nadržená
pra pra pra pra pražena

Vážená i nevážená
všemi mastmi zkažená
zhrzená a vypečená
praštěná je pražena

Sedřená a uzavřená
mezi chlapy vložená
uražená vyvržená
taková je pražena.

8222.....

Zatímco já sem dávno odložena
- ona je chlapy obložena!

^ S Evou Olmerovou na křtu společného
CD Svíčka a stín v Malostranské besedě

*Možná, že měla štěstí,
že neměla to štěstí.*

[JOSEF ŠKVORECKÝ O EVĚ OLMEROVÉ]

Milá Olmerko, seš vděčnej dokument!

Ale ne pro každého. Ať se to týká režiséra nebo diváka. Na režisérovi strašně záleží, jak Tě tomu divákovi podá, jak Tě zdokumentuje. A strašně záleží na Tobě, jakou míru stylizace dovolíš. A co dovolíš vůbec. Buď máš absolutní důvěru v člověka, kterému se vydáš na pospas, nebo ne a jde o obchod, reklamu a musíš si ohlídat sama sebe nebo Tvůj manager, kterého ovšem nemáš. Když už neseš kůži na trh, máš mít za to pořádněj balík, díky kterému to všechno vydržíš! To vše píšu proto, že v době, kdy v televizi šel dokument Drahomíry Vihanové „Proměny přítelkyně Evy“, jsem neměla možnost jej zhlédnout, ale den na to mě lidi zastavovali na ulici, v bufetu a co tomu říkám? Neviděla jsem a tak jen naslouchala vyděšenému publiku, jaká že ta Eva je hrozná, chlastací a vůbec jak strašně vypadá... Namítala jsem, že taky záleží, kdo ten dokument dělal, že je to jeho pohled na Evu... Konečně jsem viděla dokument taky. První, co mě napadlo, bylo, že bych ráda točila dokument o tom, jak Vihanová točí Olmerovou. Obě dvě jsou tak protichůdné typy a ani jedna z nich to se sebou nemá lehký. O co je Vihanová asketičtější, o to je Olmerová živočišnější. A jinak by ten dokument točil pan Špáta a jinak mladý Svěrák...

A tak, milá Evo, když v tom dokumentu říkáš, že věříš čichu na lidi, máš holt někdy rýmu. Taky tam říkáš, že přátelství se vymizíkovalo. Že když byly peníze- všichni byli a když peníze nejsou není nikdo.. Pak stříh – zpíváš My Funny Valentine a mně naskakuje husí kůže. V tom dokumentu jsi taky řekla, že na tak debilní otázky nebudeš odpovídat, protože jsi normální člověk... Prostě mi došlo, že na Olmerce se každéj rád přiživí, že je to vlastně snadné, protože Eva je nesmírně přístupná bez rozdílu ke každému. Sálá z ní život a spontánnost, na kterou spousta lidí nemá odvalu. A tak když jsem četla vzpomínku Françoise Saganové na Billie Holidayovou, jako bych četla o Tobě: „... nevěděla jsem, že je holým tělem téměř krvavým, který se noří do života ranami a laskáním a bouří se proti němu již pouhým svým dýcháním. Byla to osudová žena v tom smyslu, že osudovost se k ní přimkla hned od začátku a nikdy ji neopustila. A po tisíci stejně prudkých rozkoší jí jako jedinou obranu ponechala jen ten humorný nádech hlasu. Ten tón podivně chraplavý, kdy odlétala do velkých dálek nebo do velkých hlubin a kdy se k nám vracela postranní cestičkou posměšného smíchu a pyšných plachých očí...“

Moc často se nevidíme, ale přesto si myslím, že přítelkyně jsme, a tak Tě zdravím – ty starý ptáku!

Jana Koubková

V Praze dne 27. 2. 1992

Paní Jano,

na spoustu agresivních dopisů, které mi přišly po promítání mého filmu o Evě v televizi, jsem neodpovídala. Ale posluchači mi přinesli Reflex s Vaším článkem a já nějak cítím potřebu se k Vaším slovům vyjádřit. I Vy zajisté znáte zákony své profese. Mohu Vás ujistit o tom, že i dokumentarista má, ať chce nebo nechce, jisté zákony. Tím prvním je, že se vždycky přizívuje na někoho nebo na něčem. Kdyby tak nečinil, nenatočí ani metr. Vždycky každému nutně musí lézt do soukromí... Ať by Eva udělala cokoli, nebo řekla cokoli, natočila bych to, protože v oněch třech dnech, kdy jsem měla zvukovou kameru k dispozici, jsem jinou možnost neměla... Samozřejmě, můžete namítnout, že jsem neměla točit. Ale já jsem dokumentarista, a proto točím. Nemožu ovšem tvrdit, že bych s tím neměla problémy, myslím totiž se svým svědomím. Právě proto bych se moc ráda věnovala něčemu jinému než dokumentu. Eva film v té podobě, jak byl promítán v televizi, schválila...

...Každý se více méně pohybujeme od výšin k propastem a naopak. Nemáme-li ty výšiny, zůstává nám už jen ta propast.

Naštěstí to není Evin případ. Naštěstí, a proto říkám, že Evu hluboce obdivuju, a proto jsem i tenhle rozporuplný materiál předložila lidem, v bláhovém domnění, že...

Bohužel, klepala jsem tím jen na okoralá srdce. Na srdce malicherná, která soudí jen vnějšek (jak někdo vypadá) a nezamyslí se nad vnitřkem, řeklo by se (poněkud nadneseně) nad duší. Že tak soudí televizní diváci, to mě vůbec nepřekvapuje, ale že tak uvažujete i Vy, to je pro mne dost tristním zjištěním.

Co se holt dá dělat. Není to jednoduché...

Drahomíra Vihanová

V Praze 3. 3. 1992 v Karmelitské

Vážená paní Vihanová,

moc Vám děkuji za moudrý dopis. Já v tom článku ani tak neříkám, zda se mi ten dokument líbil či nelíbil. Dokument je dokument a vypovídá o dokumentovaném a samozřejmě i o dokumentaristovi, který film točil. ...

Třeba o Vás taky někdo natočí dokument, protáhne masmédií a na vlastní kůži si to budete moct vychutnat, jaké to je...

Zdraví *Jana Koubková*